

De
gevangen
BRUID

MICHELLE GRIEP

1

Fort Wilderness, Noord-New York, 1759
Het vijfde jaar van de Franse en Indiaanse Oorlog

‘Het is gewoon niet goed. Je bent níet goed bezig.’

Mercy Lytton veegde het commentaar van kapitein Matthew Prinn even gemakkelijk opzij als de opgedroogde modder die ze van haar hertenleren broek streek. Jammer dat ze zich niet net zo eenvoudig kon ontdoen van haar intense vermoeidheid. Matthew had wel een beetje gelijk. Het was niet goed om na een verkenningsmissie meteen met de volgende tocht mee te gaan, zonder eerst een paar uur te slapen.

Ze keek even naar de man die zich had opgeworpen als haar beschermer, terwijl ze samen het exercitieterrein van Fort Wilderness overstaken. ‘Het maakt niet uit of het goed is. Het is mijn plicht.’

Ondanks het bloed onder zijn nagels en de blauwe plekken op zijn wang krabde Matthew aan zijn drie weken oude baard. ‘Het lijkt me dat het nu jouw plicht zou moeten zijn om een stel koters groot te brengen.’

Ja hoor, daar had je het weer. Voor de zoveelste keer.

Mercy slikte een van de vele lelijke woorden weg die ze tijdens haar leven in de krijgsmacht had geleerd. Ze glimlachte bitter, maar zweeg. Deze discussie zou ze verliezen, en ze had inmiddels haar buik vol van verlies.

Dus liepen ze verder in stilte, die alleen werd doorbroken door het bulderende gelach van de soldaten die even verderop naast een open deur een pijp zaten te roken. Het was eind

maart en ze rilde in de kille bries die over de palissade waaide die om deze militaire basis stond. Ze kon nog best een paar uur afzien van slaap, maar het was wel hard nodig om het vochtige linnen overhemd dat ze onder haar jas aan had te verwisselen voor een andere.

Toen ze bij het onderkomen van de brigadegeneraal kwamen, stapte er net een grimmig kijkende Mohawk naar buiten die vlak voor haar neus stilstond en haar belette om verder te lopen.

‘Er zit ijs in zijn aderen.’ Rennende Zwarte Vos sprak *Kahnien’keha* en gebaarde met zijn hoofd in de richting van het kantoor van de generaal. Het licht van de avondzon weerkaatste als een onweersflits in zijn donkere ogen. ‘Kom terug naar huis, *Kahente*. We zijn hier klaar.’

Kapitein Prinn liep langs hen heen en verdween in het ruw-houten gebouw. De schrandere strategische denker voelde aan dat er een confrontatie tussen haar en haar vader in de lucht hing.

Mercy zette haar voeten wat steviger uit elkaar, maar boog tegelijk eerbiedig haar hoofd. Terwijl ze het opgedroogde laagje grijze modder op de punten van haar mocassins bestudeerde, zocht ze naar de juiste woorden. Het was doorgaans geen slimme tactiek om iemand te paaien, maar soms was het een noodzakelijk kwaad. ‘Uw wijsheid is ongeëvenaard, mijn vader.’

Hij pakte haar kin en bracht haar hoofd omhoog. Met zijn donkere ogen keek hij haar doordringend aan, maar zijn mondhoeken krulden iets omhoog. ‘Wijze raad of niet, jij doet toch wat je wilt.’

Ze keek terug, maar bleef zwijgen – een overlevingstactiek die haar moeder beter ook had kunnen leren.

‘De beste *sachem* is niet degene die mensen overtuigt van zijn gelijk, maar degene in wie de meeste mensen waarheid vinden.’ Hij liet haar los en rechtte zijn schouders. ‘Er is geen waarheid meer in de Engelse vader Bragg.’

Ze onderdrukte een zucht. Hij hoefde haar niet te vertellen wat ze al wist. Maar dit draaide niet om generaal Bragg of Rennende Zwarte Vos – en dat was ook nooit zo geweest. Ze

stak haar hand uit en legde die op haar vaders arm. Ze voelde hoe stevig zijn spieren nog waren onder de littekens die het resultaat waren van tientallen jaren vechten. ‘Ik heb respect voor uw inzicht, *Rake’niha*. Ik zal erover nadenken.’

Zijn tanden schitterden en op zijn gezicht verscheen iets wat in de verte leek op een glimlach – want werkelijk lachen deed hij nooit. ‘Meer kan ik niet van je verwachten, want jij gaat waarheen de wind je leidt, *Ó:nen Kahente*.’

‘Nee!’ De adem stakte haar in de keel. Waarom dit definitieve vaarwel? Ze greep haar vaders arm steviger beet. Totdat we elkaar weer ontmoeten, vader.’

Hij schudde zijn arm los uit haar greep, liep met grote stappen om haar heen met achterlating van zijn vertrouwde geur van berenvet. Met tranen in haar ogen keek ze hem na. Ze vond het verschrikkelijk om te buigen voor de wil van welke man dan ook, maar voor hem zou ze het bijna doen.

Met een trots opgeheven hoofd riep Rennende Zwarte Vos naar enkele krijgers die bij de kraal stonden waarin hun paarden liepen. Haar broer was er ook bij. Zwijgend stegen ze op. Ze draaide zich om zodat ze niet hoefde te zien dat ze wegreden en concentreerde zich vervolgens op wat haar te doen stond. Alles was beter dan twijfelen over haar beslissing.

Ze duwde de deur van het kantoor van de brigadegeneraal open en rook de peperachtige lucht van salie toen ze binnenkwam. Aan de andere kant van de kleine ruimte lagen nog wat salieblaadjes op de grond voor de open haard. Ze beet op haar lip om te voorkomen dat ze zou niesen. Dacht die man echt dat hij ook maar iemand om de tuin kon leiden met deze truc? Zelfs als ze zijn naar whisky stinkende adem niet had geroken, verraadde die rode neus zijn dagelijkse gepimpel wel. De man stond op toen ze binnenkwam.

Ze liep langs de zwijgende soldaat die naast de deur op wacht stond en bleef naast kapitein Prinn staan, voor het bureau van de commandant. Matthew trok zijn wenkbrauwen naar haar op – zijn manier om te vragen hoe het gesprek met haar vader

was gegaan – maar ze negeerde hem en groette in plaats daarvan de generaal.

‘Excuses voor mijn uiterlijk, meneer. Kapitein Prinn en ik zijn nog maar net terug van een missie en ik had geen tijd om me op te frissen.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Ik ben er de oorzaak van dat je nog geen tijd hebt gehad om te eten en uit te rusten, terwijl je dat absoluut verdient.’ De generaal gebaarde met zijn hand. ‘Ga alsjeblieft zitten allebei.’

Generaal Bragg liet zich zo’n beetje neerploffen in zijn stoel en plukte een lange blonde haar van zijn roodwollen mouw. Blijkbaar was de man met Molly, de wasvrouw, naar de voorraadschuur geweest en had hij daarbij zo veel gedronken dat hij onvast op zijn benen stond.

Bragg hoestte in zijn hand en schraapte zwaar rochelend zijn keel. ‘Luister. Kapitein Prinn heeft aan mij gerapporteerd welke informatie jullie hebben ingewonnen. Ik begrijp dat het een hele onderneming was om verborgen te blijven voor een stel Wendat-krijgers. Als het aan Prinns strategische inzicht en jouw scherpe blik zou liggen, zouden we deze oorlog zeker winnen.’

Ze verschoof wat in haar stoel. Dit soort lof voelde altijd dubbel, want gewoonlijk betekende het dat haar daarna gevraagd werd om meer te doen dan ze eigenlijk wilde.

De generaal legde zijn handen gevouwen op het bureau. Er zat geen eelt op zijn huid en geen inkt aan zijn vingers. Wat deed die vent eigenlijk de hele dag, behalve rokkenjagen en drinken?

‘Normaal gesproken zou ik jullie beiden een tijdje verlof geven, maar we leven niet in een normale tijd. Toen jullie weg waren, heeft zich een nieuwe ontwikkeling voorgedaan.’ De generaal strekte zijn hand uit naar een stapel documenten en pakte het stuk perkament dat bovenop lag.

Naast haar leunde Matthew naar voren. ‘Waar gaat dat over, generaal?’

‘De Fransozen worden bang en dat is goed. Velen van hen vluchten met de staart tussen de benen de grens over. Tijdens

een uitval hebben onze mannen een onderbezet groepje soldaten gevangen, dat op pad was met een lading Frans goud. Een van hen zit nu hier opgesloten... of eigenlijk moet ik zeggen een van ons.' Hij tuurde naar het stuk perkament en stak het toen Matthew toe. 'Herken je zijn naam?'

Matthews ogen gingen snel over het document voordat hij het teruggaf. 'Nee meneer, die naam zegt me niets. Gefeliciteerd met uw mooie vangst, maar wat heeft dit allemaal met ons te maken? Juffrouw Lytton en ik hebben een meer dan billijk aandeel geleverd bij het uitvoeren van onze plicht.' Bij het laatste woord keek hij haar vanuit zijn ooghoeken aan.

Ze kneep haar lippen op elkaar om niet te lachen. Wat een boef was hij toch, om haar eigen woorden over plichtsgevoel te gebruiken.

'Ik hoef je niet te vertellen dat onze positie hier zwak is, zeker nu Rennende Zwarte Vos zijn steun intrekt. Die wispelturige inheemsen ook.' De generaal schoof zijn stoel naar achteren, stond op en zette zijn handpalmen op het bureau. 'Dat goud moet vervoerd worden naar veilig Brits gebied. Ik wil dat jij en juffrouw Lytton deel uitmaken van het team dat dat gaat doen. Jullie vertrekken morgen bij het aanbreken van de dag.'

Matthew schudde zijn hoofd. 'Waarom wij? U hebt de beschikking over veel sterkere, jongere en bloeddorstiger mannen. Waarom kiest u dan voor een uitgeputte soldaat als ik en een jongedame die problemen van kilometers afstand aan ziet komen, maar totaal niet met een geweer kan omgaan, zelfs als haar leven ervan af zou hangen?'

'Daarom heb ik jullie juist uitgekozen.'

Mercy wreef in haar ogen. Hier klopte iets niet. Ze keek de generaal aan. 'Sorry, meneer, maar wat houdt de Fransen dan tegen om het goud onderweg gewoon terug te pakken, net als u het zelf hebt buitgemaakt?'

Zijn brede mond werd nog breder en hij grinnikte zacht. 'Dat is het mooie van mijn plan. Het zal geen goudtransport zijn.'

Matthew hield zijn hoofd scheef. 'Wat zegt u daar?'

‘We verstoppden de kisten in het volle zicht: in twee huifkarren met huisraad. Hoe langer deze oorlog duurt, hoe meer families hun biezen pakken om terug te vluchten naar de bewoonde wereld. Jullie spelen simpelweg dat jullie een stel van die vermoeide kolonisten zijn, die het helemaal gehad hebben met het pioniersleven.’

Matthew verschoof onrustig op zijn stoel, waarbij het handvat van zijn tomahawk over de zitting schraapte. Het geluid overstemde bijna zijn stem, die nu zacht klonk. ‘Dus u wilt dat we dat goud gewoon over land vervoeren in plaats van via de rivier? Hebt u enig idee hoeveel tijd dat wel niet kost?’

‘Veertien dagen, als je geluk hebt.’

Mercy fronste haar wenkbrauwen en wierp een blik op Matthew. Maar zijn verweerde gezicht verraadde niets van wat hij dacht. Potentieel gevaar observeren vanuit een veilige bosrand was één ding, maar openlijk met een volgeladen huifkar door het land rijden was heel iets anders. Ze kreeg ineens een vieze smaak in haar mond bij de gedachte aan haar eigen woorden over plichtsbesef.

Mercy keek de generaal weer aan. ‘Kapitein Prinn en ik zijn samen nauwelijks een gezin te noemen, meneer.’

‘Inderdaad. En daarom laat ik nog wat andere mensen met jullie meegaan. Een rekrut zal jullie neef spelen. Kapitein Prinn’ – hij wees naar Matthew – ‘zal de vriendelijke vaderfiguur in je leven zijn, zoals hij altijd al is. En jij, juffrouw Lytton, zult geen juffrouw meer zijn.’

Ze verstijfde. Als ze nu naar buiten rende en snel een paard zadelde, had ze haar vader binnen de kortste keren ingehaald. Ze greep de leuning van haar stoel beet om te voorkomen dat ze stante pede op de vlucht zou slaan. ‘Sorry, generaal, maar wat bedoelt u precies?’

‘Wel, mijn lieve juffrouw Lytton.’ Hij grijnsde breed. ‘Morgen zul je getrouwd zijn.’

2

Mercy stoof het kantoor van de generaal uit, zonder zich iets aan te trekken van de blikken van de daar rondlopende soldaten. In een woedend tempo beende ze over het exercitieterrein naar de veiligheid van de vrouwententen. Aangezien dit een buitenpost was, hadden alleen de mannen een houten onderkomen. De vrouwen kregen een canvas tent, behalve als ze getrouwd waren met een officier. Er verbleven maar zes dames in de tenten – drie vrouwen die weigerden om hun man te verlaten, zichzelf en twee die simpelweg nergens anders naartoe konden.

Ze gooide de tentflap opzij, bukte zich om naar binnen te gaan en sloot het besmeurde stuk canvas weer achter zich. Voor haar stonden drie lege veldbedden, alsof het gevallen soldaten waren. Het bed dat het verst weg was, lokte haar vermoeide lichaam om te gaan liggen en de rest van de wereld te vergeten. Duh! Alsof ze dat zou kunnen. Haar bloed naderde het kookpunt na de woorden van de generaal.

‘Morgen zul je getrouwd zijn.’

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ mompelde ze, blij dat haar tentgenoten buiten uniformen aan het wassen waren of zieke soldaten verpleegden. ‘Mannen! Het zijn vaak zúlke stijfkoppen.’

Ze friemelde wat aan haar kraag en haalde een ketting tevoorschijn die ze nooit afdeed, met daaraan de hanger. Met haar duim wreef ze over het robijnrode hart in het midden, dat omgeven was door sierlijk goudsmeedwerk, en haar ademhaling werd rustiger. Vroeger droeg ze dit halssieraad uit opstandigheid, maar nu was de zware hanger een teken van boetedoening en – vreemd genoeg – een bron van troost.

O, moeder...

De wind deed de canvas muren wapperen. Ze had zich jarenlang niet zo eenzaam gevoeld als nu.

Met een zucht trok ze het ruimvallende, linnen mannenoverhemd uit dat tot op haar knieën reikte, ze maakte haar broek los, trok ook die uit en deed als laatste de lendendoek om haar middel af. Ze zou de kleren te drogen moeten hangen voordat ze ze kon inpakken, maar eerst gaf ze de stapel gefrustreerd een flinke schop, moe van het balanceren op de smalle grens tussen mannelijk en vrouwelijk, inheems en wit. Moe van alles, eigenlijk.

Ze bukte rillend bij haar kist en deed het deksel open. Ze haalde er een schone jurk en wat ondergoed uit en keek net zo woest naar de vrouwenkledij als ze zonet naar haar jachtoutfit had gekeken. Waarom was ze zo anders? Waarom kon ze niet zijn zoals andere vrouwen?

Ze zuchtte nog eens en trok toen schoon ondergoed aan en een korset met een vetersluiting aan de voorkant. Ze wist dat er geen antwoord was op haar vraag. Ze was anders geboren en daar was niets aan te doen.

Ze pakte een haarborstel, deed het deksel van de kist dicht en ging erop zitten. Ze legde de borstel op haar schoot en begon met het lastige klusje om alle spelden los te maken uit haar lange haar, dat net zo verward was als haar gedachten.

Waarom vond iedereen het nodig dat ze trouwde, alsof ze een kostbare snuisterij was die beschermd moest worden door een man? Het had haar moeder weinig goeds gebracht. Ze trok een gezicht, terwijl ze haar haar borstelde met meer kracht dan nodig was. In een mannenwereld kon je alleen overleven door je te gedragen en te denken als een man.

Behendig vlocht ze haar lange lokken en net toen ze een leren veter om het einde van de vlecht bond, hoorde ze voetstappen buiten haar tent.

‘Mercy, kom eens naar buiten,’ hoorde ze Matthew door het verweerde canvas heen zeggen. ‘We moeten praten.’

Ze liet haar handen in haar schoot vallen. Wat viel er te zeggen? Ze had haar antwoord gegeven. Zelfs geen bataljon Wendat-krijgers kon haar van gedachten doen veranderen.

‘Ik weet dat je daarbinnen bent,’ gromde hij. ‘En ik ga niet weg.’

Natuurlijk zou hij niet weggaan. Ze rolde met haar ogen. Die man was zo doortastend als een kolkende rivier vol smeltwater in de lente. Ze streek een losse haarlok uit haar gezicht, stond op en deed de tentflap open. ‘Je verdoet je tijd. Ik ga absoluut niet in op het voorstel van de generaal.’

‘Luister nou alleen even naar wat ik te zeggen heb. Dan kun je altijd nog beslissen.’ Hij hield een geblakerd pannetje omhoog. ‘Bovendien heb ik stoofschotel voor je meegebracht. En waag het niet om te zeggen dat je geen honger hebt.’

Haar maag knorde hoorbaar en ze fronste haar wenkbrauwen. Waarom moest hij haar er juist nu aan herinneren dat ze menselijke behoeften had?

Matthew trok een gezicht.

Ze zuchtte. Het zou een stuk gemakkelijker zijn om hem te negeren met een volle maag. ‘Goed dan. Momentje.’

Ze snelde de tent in en pakte een omslagdoek, een hoornen lepel en een houten kom.

Buiten zat Matthew al op een boomstam naast een smeulend vuurtje uit zijn eigen kom te eten. Ze ging naast hem zitten. Ze kreeg bijna tranen in haar ogen van de verrukkelijke geur van het eten. En de eerste hap... Ah. Weinig in deze wereld was zo heerlijk als een stevige stoofschotel op een kille dag, zeker als je al lang niets had gegeten.

Ze nam een grote hap en keek Matthew zijdelings aan. ‘Waarvoor heb je dit geruild?’

‘Rum.’

‘Jammer voor je. Maar hoe dankbaar ik ook ben’ – ze zweeg even om een flinke hap te nemen – ‘ik ben niet om te kopen met een portie stoofpot.’

‘Natuurlijk niet.’ De avondzon glinsterde in de spetters eten

in Matthews baard. ‘Je bent veel meer waard dan dat.’

Het eten smaakte ineens zuur en ze slikte het door alsof het een bitter medicijn was. De man was altijd maar aan het wauwelen over Gods grote liefde voor haar. ‘Hou de rest maar voor je, Matthew. Ik heb nu totaal geen behoefte aan een preek.’

‘Oké.’ Matthew zette zijn kom aan zijn lippen, hield zijn hoofd achterover en slikte het laatste restje van zijn maaltijd door. Hij veegde zijn mond af met zijn mouw, zette de kom neer en keek haar aan. ‘Kijk, ik vind dit net zomin leuk als jij en het plan van generaal Bragg is gevaarlijk, maar het zit wel goed in elkaar. Zoals hij zei, hebben we bij goed weer maar twee weken nodig om de lading bij Fort Edward te krijgen.’

‘Fort Edward?’ Haar laatste eetlust was op slag verdwenen. De verkenner waren daar gestationeerd. Het was Matthews voor-malige legerenheid. Was dit zijn manier om hier weg te gaan?

Ze slikte een hap stoofschotel door, maar de smaak drong niet tot haar door. ‘Ik begrijp het.’

Zijn wenkbrauwen stonden op naderend onweer. ‘Nee, je begrijpt er helemaal niets van. Niemand heeft zo’n adelaarsblik als jij, maar als het om hartszaken gaat, ben je blind.’

‘Matthew!’ Ze verslikte zich en begon te hoesten. Nadat ze drie jaar met deze man op verkenningstocht was geweest, vroeg hij haar toch niet ineens ten huwelijk? Hij was oud genoeg om haar vader te zijn!

‘Je zinspeelt toch hoop ik niet op...’ Ze schraapte haar keel nog eens, maar ze kreeg de woorden niet over haar lippen.

Even keek hij haar vragend aan, maar toen werden zijn ogen groot en hij begon te schudden van het lachen. ‘Nee, meisje. Verre van dat. Kijk me eens aan, Mercy. Kijk eens goed. Wat zie je?’

Ze liet haar kom zakken en concentreerde zich op haar adem-haling. In. Uit. Steeds langzamer. Geluid stond op nummer twee. Een voor een sloot ze de geluiden van het kamp buiten – het gehinnik van een paard, ruw gelach uit de verte, de voetstap-pen van rondlopende soldaten. Zelfs haar eigen hartslag klonk

zachter, tot de stilte helemaal bezit van haar nam. Pas toen kon ze werkelijk zien en wat ze zag, brak haar hart.

Op de plekken waar geen baardharen groeide, had het leven diepe lijnen geëst in Matthew Prinns gezicht. Het was een kaart van jaren – decennia – vol geploeter en verdriet. Het verlies van zijn krachten had zijn ooit ravenzwarte haar en baard doen grijzen. Zelfs zijn ogen waren verbleekt en grijs geworden. In de drie jaar dat ze hem nu kende, had hij er een nieuw litteken bij gekregen bij zijn slaap en een bult op zijn neus – allemaal in dienst van de koning.

En van haar.

Ze zette haar kom naast zich op de boomstam, ze had geen trek meer. ‘Wat ik zie is een man die trouw de kroon dient, onvermoeibaar inlichtingen verzamelt en tegelijkertijd ook nog kans ziet om ervoor te zorgen dat ik veilig ben.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat is wat je wilt zien. In werkelijkheid ben ik doodmoe. Deze oorlog loopt op zijn einde en hetzelfde geldt voor mij.’ Hij zweeg even en keek naar de lucht, die er net zo droefgeestig uitzag als de groeven in zijn voorhoofd. ‘Ik ben van plan om naar Fort Edward te gaan en daarna verder naar het oosten te reizen, tot ik een mooi stukje land vind waar ik me kan settelen.’

‘Je gaat ervandoor? Zomaar?’

‘Het zat er al heel lang aan te komen.’ Hij keek haar weer aan. ‘Je zag het niet omdat je dat niet wilde.’

Die beschuldiging voelde als jeukende huiduitslag, gloeiend en pijnlijk. Natuurlijk wilde ze het niet zien, want zodra ze het zag, zou ze ook haar eigen leven onder de loep moeten nemen. Ze keek omlaag en frunnikte wat aan de gerafelde zoom van haar omslagdoek. Hij had de afgelopen drie jaar zo veel tijd voor haar opgeofferd. Het werd tijd dat ze daar iets tegenoverstelde.

‘Ik begrijp het, Matthew. Echt waar.’

Hij gromde. ‘Goed. Dan zijn we het eens.’

Snel keek ze op. ‘Maar dat betekent niet dat ik ga trouwen.’

Zijn tanden lichtten wit op in zijn baard. ‘Dat zei ik ook niet.’

‘Maar de generaal zei –’

Matthew stak een hand op. ‘Als je lang genoeg was gebleven om te horen wat de man verder nog te zeggen had, zou je weten dat we alleen in náám als familie zullen reizen, niet in werkelijkheid. Rufus en ik –’

‘Rufus Brágg?’ Ze sprak de naam uit alsof ze een onrijpe bosbes uitspuugde.

‘Yep. We zullen allebei ons kruis moeten dragen. Hij zal spelen dat hij mijn kleinzoon is en hij en ik besturen de achterste wagen. Jij rijdt vooraan en je houdt in de gaten of er gevaar dreigt, zoals je altijd al doet.’

Ze pakte een stok en porde daarmee driftig de kolen in het vuur op, zodat de vlammen opflikkerden. ‘Ongetwijfeld samen met mijn echtgenoot.’

‘Zoals ik al zei: alleen in naam.’ Hij legde zijn hand op haar arm, alsof hij haar verwoede gepook in het vuur wilde stoppen. ‘Waarom maakt dat je zo schichtig? Ik heb nog nooit meegeemaakt dat je een missie afwees. Hoe zit het met die hoge idealen van je, plicht en eer?’

Ze trok haar arm weg en wilde dat ze zijn vraag net zo gemakkelijk van zich af kon schudden. Maar dat was onmogelijk, want als een waarheid eenmaal was uitgesproken, kon die niet meer ongedaan worden gemaakt. ‘Je hebt gelijk,’ mompelde ze. Toen keek ze hem aan. ‘Maar wat moet ik zonder jou?’

‘Het wordt tijd dat je gaat nadenken over je eigen toekomst, meisje. Waar ligt die? Wat ga je doen? Met wie ga je die doorbrengen?’

Ze sprong op en pakte haar kom en lepel. Ze zou liever met blote benen door een veld brandnetels rennen dan na te denken over de antwoorden op die vragen, want ze wilde niets liever dan ongebonden en vrij zijn. ‘Als we bij zonsopgang vertrekken, moet ik nu mijn spullen gaan pakken en nog wat zien te slapen.’

Ze haastte zich naar de tent, maar draaide zich nog een keer om. ‘Zeg eens, Matthew, wie wordt mijn, eh...’ Het woord bleef vastzitten in haar keel en ze wist het met moeite tussen haar

opeengekleemde tanden door te krijgen. ‘Echtgenoot?’

Hij stond op en pakte de pan en zijn eigen kom. ‘Waarschijnlijk een kerel die Dubois heet.’

‘Dubois?’ Ze sprak de Franse naam uit alsof het om een eterende steenpuist ging. Haar maag draaide zich om bij het idee alleen al. ‘Bah! Ben ik straks getrouwd met een Fransman?’

‘O, hij is veel meer dan dat.’

Ze zette haar handen in haar zij. ‘Waar doe je zo geheimzinnig over, Matthew Prinn?’

‘Dubois,’ zei hij langzaam, terwijl hij een wenkbrauw optrok, ‘is een veroordeelde verrader.’

Er viel wat licht naar binnen door de kiertjes tussen de planken. Flets en vaal. De ochtend was aangebroken, maar nog niet helemaal. Alsof de zon expres net onder de horizon bleef hangen om Elias Dubois te pijnigen, hem tijdens zijn laatste momenten op deze aarde gevangen te houden tussen nacht en dag. Het maakte hem niet uit. Dit niemandsland voelde aan als thuis, de doodsdreiging was een vertrouwde metgezel. Maar dit keer stond er meer op het spel dan alleen zijn eigen leven. Als het hem niet lukte om naar Boston terug te komen, kon dat heel wat andere mannen het leven kosten. Die pijnlijke gedachte bleef als een scherpe graat in zijn keel steken.

‘Je bent een teleurstelling.’

Hij verdrong de gedachte aan de woorden van zijn overleden grootvader en voelde aan zijn opgezette oog. De ketting aan zijn pols rammelde als een skelet, iets wat hij binnenkort ook zou zijn. Toen glimlachte hij. In elk geval kon hij zien. Hij zou de strop moedig het hoofd bieden en waardig sterven. Even later maakte zijn glimlach plaats voor een frons. Kon je iemands laatste hartslag eigenlijk wel waardig noemen?

‘Dubois! Klaar om dood te gaan?’ Een harde stem, zo kil en ijzingwekkend als een ochtend in het vroege voorjaar, klonk door de deur van het berghok.

Elias stond met moeite op van de houten kist die hij als bed had gebruikt. ‘Nu of later, het maakt me niet uit.’ Die leugen kwam er iets te gemakkelijk uit en hij schrok er zelf van. Hij vond het vooral erg dat hij had gefaald. Als gevolg van zijn fout zouden ontelbare Engelsen en kolonisten sterven door een dodelijk Frans wapen.

Tenzij hij hier levend en in bezit van dat wapen weg wist te komen, zou het tij van deze oorlog opnieuw keren ten gunste van de Fransen. Zijn grootvader zou zich ongetwijfeld om-draaien in zijn graf als hij wist dat het lot van deze hele oorlog afhing van de door hem zo versmadede kleinzoon.

Hij hoorde een sleutel knarsen in het slot. Een houten grendel schoof omhoog en in de deuropening verscheen het grimmige silhouet van magere Hein in een rode legerjas.

‘Laten we er dan maar werk van maken.’ Kapitein Scraling deed een stap opzij om Elias door te laten. Ontsnappen was geen optie, want vlakbij stond een tweede soldaat.

Hij schoot bijna in de lach. Waar zou hij überhaupt heen moeten rennen binnen deze omheinde legerplaats vol gewa-pende bewakers?

Hij liet zijn nek kraken om de gespannen spieren los te ma-ken en liep toen kordaat naar de deur, alsof hij op weg was naar een stevig ontbijt. Maar in de deuropening stopte hij om naar de lucht te kijken, die een lijkachtige kleur had. Hij keek de kapitein boos aan. ‘U bent vroeg. De zon is nog niet eens op.’

Scraling haalde zijn schouders op. ‘Ik heb een hoop te doen vandaag. Jij bent nog de minst belangrijke klus.’ En met een hoofdknik naar de andere militair: ‘Loop maar achter die soldaat aan, alsjeblieft.’

Elias grinnikte. ‘En als ik dat niet doe?’

De vuist van de kapitein schoot uit en het voelde alsof Elias’ hoofd explodeerde. Hij wankelde en viel achterover, zonder dat hij zijn val kon breken. Kanonnen! Net nu zijn oog begon te herstellen.

De volgende stomp dreef alle lucht uit zijn longen. Kreunend en happend naar adem rolde hij zich op zijn buik, maar Scraling pakte hem bij zijn kraag en sleurde hem overeind.

‘Lopen jij!’ De kapitein gaf een harde duw tegen zijn rug.

Hij struikelde naar voren en wist nog maar net te voorkomen dat hij tegen de andere militair op botste. Gelukkig maar, want die stond al klaar om hem er ook van langs te geven.

‘Doorlopen, soldaat,’ beval de kapitein.

Ze marcheerden over het exercitieterrein. Vlak bij de poort werden twee huifkarren geladen, niet ver van de grof gehouwen galg, die iedereen die erlangs kwam eraan herinnerde dat het recht zijn loop had, zelfs hier in de wildernis van de staat New York. Elke stap kostte hem één van zijn laatste ademhalingen op deze aarde, maar hij kon het de mannen die hem voortdreven niet kwalijk nemen. Hij was zo schuldig als wat.

Vogelgezang vormde een plezierige begeleiding van het gestamp van hun voetstappen. Toen begon er een spier te trillen. Eerst in zijn hand, toen via zijn armen en schouders naar zijn maag en benen. Zo ging het altijd als hij de geur van de dood opving, of was die stank die hij rook het gevolg van het feit dat hij twee dagen was opgesloten in een schuur zonder plek om zijn behoefte te doen?

Hij keek omhoog. *Is dit het einde, Vader?*

Een ochtendbriesje beroerde de strop. Die bewoog maar zachtjes, nauwelijks waarneembaar, maar Elias zag het en kreeg een brok in zijn keel. Zijn nekharen gingen overeind staan. Was hij er echt klaar voor om te sterven? Was iemand daar ooit echt klaar voor?

Spaar de levens van die mannen, God. Degenen tegenover wie ik heb gefaald. En vergeef me mijn tekortkomingen.

Nog tien stappen en dan –

De soldaat maakte plotseling een scherpe bocht naar rechts en liep weg van het schavot. Elias aarzelde om verder te lopen. Wat was dit voor stunt? Hij keek om naar de kapitein.

Een vuist landde midden op zijn neus. Gloeiende, gloeiende! Zijn hoofd sloeg achterover en door de dreun kwam hij op handen en knieën terecht. Alles om hem heen leek te draaien en er droop bloed over zijn bovenlip. Hij hoorde de kapitein achter zich spotten, iets over zijn mannelijkheid of gebrek daaraan. Hij kon het niet goed verstaan. Alle geluiden klonken zoemend, wat hem deed denken aan een bijenkorf waar iemand met een stok tegenaan had geslagen, maar zijn innerlijke razernij klonk daar

nog bovenuit en werd met de minuut luider. Er was nog weinig nodig voordat hij in woede zou uitbarsten. Met moeite stond hij op. Hij slikte een lelijk woord in en tufte, in een poging de vieze smaak uit zijn mond te verdrijven. Toen keek hij omhoog.

‘Vergeef deze mannen ook, Vader, want ik ben daar nu absoluut niet toe in staat.’ Hij zei het in het Frans, niet alleen om te voorkomen dat de kapitein leedvermaak zou voelen vanwege zijn bekentenis, maar meer nog om de Engelsman te irriteren.

‘Doorlopen jij!’

Met een bonkend hoofd wankelde hij achter de soldaat aan, terwijl hij zich afvroeg waarom ze de galg voorbijliepen en naar de officiersgebouwen gingen. Waarschijnlijk voor een laatste ondervraging – zijn laatste kans om zich uit deze ellende te praten.

Alstublieft, God. Niet alleen mijn eigen leven hangt hiervan af. Wees me genadig.

De soldaat klopte op de deur en deed die open toen er een nors ‘binnen’ klonk.

Elias liep naar binnen, veegde het bloed van zijn neus en rook een mengsel van salie en rum.

Brigadegeneraal Bragg keek nauwelijks op van zijn bureau. Hij zwaaide alleen met zijn hand, alsof hij wat vliegen weg mepte. ‘Kapitein en soldaat, jullie wachten buiten.’

Met een laatste boze blik naar Elias beende kapitein Scraling weg. Het beviel hem duidelijk niet dat hij het bevel kreeg om als een hond buiten te wachten en die gedachte deed Elias glimlachen, hoeveel pijn dat ook deed.

De generaal hield met twee vingers een document omhoog en keek hem bars en doordringend aan. ‘Dit is je doodvonnis.’

Elias fronste zijn wenkbrauwen. Waarom vond hij het nodig om hem dat document nog te laten zien voordat het vonnis werd voltrokken? Dit was geen standaardprocedure. Hij zou zijn armen over elkaar slaan en de blik van de man trotseren als zijn handen niet geboeid waren geweest.

‘En dit’ – Bragg zweeg even en hield een tweede document op – ‘is een uitstel van executie’.

Uitstel? Wat had dat in vredesnaam te betekenen? Een van zijn kaakspieren trilde, maar hij wilde niet verbluft kijken, want dat zou de generaal ongetwijfeld verwachten.

De ironie van de situatie drong langzaam tot hem door en hij grinnikte. Als François dit toch eens kon horen. Hij lachte, tot het hevige bonzen van zijn hoofd daar een eind aan maakte.

Bragg keek steeds bozer en zijn toch al rode neus werd dieper rood van kleur. 'Ik begrijp niet wat hier grappig aan is, Dubois.'

'Bent u echt van plan om het op een akkoordje te gooien met een verrader?'

'Ik zou onderhandelen met de grootste bandiet als dat nodig was.'

'Nou, ik denk dat ik inderdaad degene ben die daar het dichtste bij komt.' Hij hield zijn hoofd schuin. 'Wat stelt u voor?'

Bragg leunde zo ver achterover in zijn stoel dat het hout klaaglijk kraakte. 'Ik heb een lading goud die veilig naar Brits gebied moet worden gebracht.'

Elias liep zo snel naar het bureau toe, dat Bragg naar zijn pistool greep. Elias sprong nog net niet over het meubelstuk heen, maar sloeg met beide handen op het hout, een beweging die extra dramatisch was door zijn rammelende ketens. 'Vraagt u mij om het goud weg te brengen dat u zelf van me hebt gestolen?' De vraag echode door het vertrek en klonk uit boven het geknisper van het haardvuur en het gesnuif van de man voor hem.

'Ja.'

Elias ging rechtop staan en keek naar het houten plafond. 'U blijft me verbazen.'

'We hebben elkaar nog maar net ontmoet.'

Hij keek weer naar Bragg met een uitdrukking die zo explosief was als een geladen geweer. 'Ik had het niet tegen u.'

De generaal verschoof wat in zijn stoel en legde het pistool op zijn schoot. 'Dit zijn mijn voorwaarden: Je zult deel uitmaken van een team van vier mensen dat reist onder de dekmantel van een kolonistenfamilie die terugkeert naar de bewoonde wereld. Als je het goud intact aflevert bij Fort Edward, krijg je gratie

wat betreft de executie, maar over de gevangenisstraf valt niet te onderhandelen.’

Zijn maag kromp samen – en niet omdat hij honger had. Hier klopte iets niet. ‘Waarom ik?’

‘Ik denk dat ik je niet hoeft te vertellen, soldaat, dat je over gevaarlijk terrein zult reizen. De kans dat je levend in Fort Edward aankomt is klein. Je bent sowieso ter dood veroordeeld. Vervangbaar. En als je het niet haalt...’ Hij haalde zijn schouders op.

Interessant, maar totaal ongeloofwaardig. Elias gromde. ‘Wat zou me ervan weerhouden om mijn compagnons te doden en de plaat te poetsen?’

‘Zij zullen gewapend zijn. Jij niet.’

Niemand kon in de wildernis overleven zonder een vuurwapen of mes. Elias schudde zijn hoofd. ‘Dan kan ik beter hier al doodgaan.’

‘Als je je goed gedraagt, kom je vrij. Uiteindelijk.’ Bragg hield beide documenten omhoog en schudde ermee, waardoor ze tot leven leken te komen. ‘Wat zal het zijn? Leven... of dood?’

Elias keek van het ene papier naar het andere. Was dit een antwoord op zijn gebed? Of een boosaardige grap?

Hij stak zijn hand uit en griste het stuk perkament dat hem tot de galg veroordeelde uit Braggs hand. Hij kon er hier en nu een eind aan maken. Stoppen met vluchten en met het zwerfversleven dat hij zo was gaan haten. Er was alleen een snelle ruk aan een strak touw voor nodig om naar dat vredige, hemelse hiernamaals te gaan en voor altijd bij de enige Vader te zijn Die hij ooit had gerespecteerd.

Braggs mond viel open.

Elias glimlachte voldaan.

Toen scheurde hij het document aan stukken.

‘Ik werd gegrepen door de vaart van het verhaal en de levensechte personages, maar het was de romantiek waardoor ik niet kon stoppen met lezen. Goed gedaan!’

– LAURA FRANTZ

1759. De Fransen en de Engelsen staan tegenover elkaar in een bloederige strijd om Amerikaanse grond. Midden in dit strijd-gewoel staat Mercy Lytton haar mannetje, opgevoed door de Mohawk en gezegend met een uitzonderlijk goed zicht. Deze kwaliteit komt goed van pas bij de opdracht die ze krijgt van het Engelse leger: samen met een aantal mannen moet ze een lading goud veiligstellen die door de Fransen is gestolen.

Eén van die mannen is Elias Dubois, een veroordeelde verrader. Op de valreep is hij aan de galg ontkomen: als hij meewerkt aan het goudtransport krijgt hij uitstel van executie.

Zo belanden Mercy en Elias samen in een levensgevaarlijke missie. Verkleed als gewone kolonisten moeten ze het goud naar Fort Edward zien te krijgen. En misschien hangt er tijdens deze lange reis door de wildernis niet alleen gevaar, maar ook liefde in de lucht...

Michelle Griep heeft meerdere historische romans op haar naam staan, waaronder *Dwars door het vuur* en *Op weg naar Brakewell Hall*. Fans roemen haar authentieke personages, romantische scènes en levendige beschrijvingen.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3327 4

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT